

dle vykonaného prodeje, nárok na náhradu jiné škody prodatel nemá (sr. rozh. sb. čís. 8369). Dovolatelka nepopírá, že sporná kupní smlouva byla na její straně obchodem, a jest proto dle čl. 277 obch. zák. použití ustanovení čl. 354 obch. zák. na oba smluvníky, poněvadž z čl. 354 obch. zák. nevyplývá opak. Dovolatelka jest proto na omylu, domnívající se, že věc měla býti posouzena podle předpisů § 918 a násl. obč. zák. Žalobní nárok postrádá právního podkladu.

Čís. 12575.

Zavázal-li se rukojmí jen na určitý čas, jest po jeho uplynutí závazku prost, avšak jen, když věřitel v období převzaté záruky své právo proti rukojmímu, jež se stalo již účinným, proti němu neuplatnil ať soudně nebo mimosoudně. Stačí, byl-li rukojmí v ručebním údobí o placení upomenut. Stalo-li se tak, může věřitel vymáhati zaručenou pohledávku na rukojmím žalobou i po uplynutí doby, pro kterou se zaručil. Byla-li záruka nepřevoditelná, nemůže upomínka toho, na koho byla pohledávka zároveň se zárukou převedena, založiti účinnost záruky ani proti převodci.

(Rozh. ze dne 4. května 1933, Rv I 47/32.)

Prohlášením ze dne 30. října 1928 zaručila se žalovaná okresní hospodářská záložna žalobci z příkazu firmy G. za zaplacení dodávek dříví firmě K. až do výše 6.000 Kč s platností do 31. prosince 1928. Žalobce zaslal v listopadu 1928 k poukazu firmy G. dříví firmě K. za 4.696 Kč. Žalobce postoupil tuto pohledávku Živnostenské záložně, jež ji proti žalované zažalovala. Žaloba tato byla pravoplatně zamítnuta. Živnostenská záložna postoupila pak žalobci zpět pohledávku 4.696 Kč i s nároky a právy ze záruční listiny ze dne 30. října 1928, o čemž žalobce žalovanou dopisem ze dne 19. března 1931 vyrozuměl. Žalobu žalobce proti Okresní hospodářské záložně o zaplacení 4.696 Kč procesní soud první stolice zamítl. Důvody: Žalovaná strana dopisem ze dne 30. října 1928 k poukazu firmy G. převzala proti žalující straně nepřenosné ručení za platy za dodané dříví firmě K., až do 6.000 Kč platné až do 31. prosince 1928. Z toho vyplývá, že ručení žalované strany bylo platné jen do 31. prosince 1928 a že žalobce, an nárok na toto ručení po 31. prosinci 1928 žalobou uplatňoval, tento nárok uplatňoval pozdě, poněvadž ručení dnem 31. prosince 1928 zaniklo. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Že ručení žalovaného bylo omezeno ke dni 31. prosince 1928, vyplývá nejen z doslovu jeho dopisu: »platné ke dni 31. prosince 1928«, nýbrž i z dalšího doslovu rukojemského prohlášení, an žalovaný žádal tento dopis po uplynutí záruky vrátiti. Z této statě vyplývá, že žalovaný převzal ručení jen ke dni 31. prosince 1928 a že jeho závazek z rukojemského prohlášení pominul, an nebyl uplatněn do 31. prosince 1928. K uplatnění nároku se žádá podání žaloby. Vzhledem k tomu, že ža-

lobce žalobou svůj nárok z rukojemského prohlášení žalovaného do 31. prosince 1928 neuplatnil, tento nárok ztratil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Mezi stranami není sporno, že se žalovaná záložna zaručila prohlášením ze dne 30. října 1928, jež nebylo soudu předloženo, jehož obsah však stranami souhlasně byl udán, proti žalobci z příkazu firmy G. za zaplacení dodávek dříví firmě K. až do výše 6.000 Kč s p l a t n o s t í do 31. p r o s i n c e 1928. Jde o výklad tohoto záručního prohlášení po té stránce, zda záruční závazek žalované skončil dnem 31. prosince 1928 naprosto, tedy bez ohledu na to, zda snad pohledávka, jíž se záruka týkala, vzešla ještě před tímto dnem, ale nebyla do 31. prosince 1928 proti rukojmímu uplatňována žalobou, jak míní žalovaná, či zda se záruka vztahovala na pohledávky vzešlé v ručebním období bezpodmínečně, i když byly uplatněny až po 31. prosinci 1928, jak zastává žalobce. Záruční listina nemá v tomto směru ustanovení a nelze ani ten ani onen názor opřít ani o dodatek oběma stranami souhlasně uvedený »Dieses Schreiben bitten wir uns nach Ablauf der Garantie gefl. zu retournieren«, poněvadž právě předpoklad této žádosti »Ablauf der Garantie« je sporný. Jest tedy spornou otázku vyřešiti ze zákona. Podle § 1363 obč. zák. ručí rukojmí, zavázal-li se jen na určitý čas, jen pro tento čas (so haftet er nur für diesen Zeitraum). To znamená, že rukojmí jest sice uplynutím určené doby svého závazku prost, avšak jen tehdy, jestliže věřitel v období převzaté záruky své právo proti rukojmímu, jež se stalo již účinným, proti němu neuplatnil, ať soudně nebo mimosoudně. Stačí tedy, byl-li rukojmí v ručebním mezidobí o placení upomenut. Stalo-li se tak, může věřitel vymáhati zaručenou pohledávku na rukojmím žalobou i po uplynutí doby, pro kterou se zaručil (srv. komentáře k obč. zákoníku: Winiwarter V. str. 22, Hasenöhr I. str. 276, 277, Krasnopolski str. 238, Stubenrauch II. str. 760, Krainz-Ehrenzweig II. 1. § 310, 5, Klang 4. svazek str. 247, Sedláček str. 164, 165). V souzeném případě končila ručební doba 31. prosince 1928 a musil by tedy žalobce prokázati, že do té doby žalovanou o zaplacení aspoň upomenul. V té příčině se odvolává žalobce na dopis Živnostenské záložny ze dne 21. prosince 1928, jímž prý tato záložna vyrozuměla i firmu G., i žalovanou, že jí žalobce postoupil spornou pohledávku za firmou G. a nabídl dále důkaz svědectvím Dr. B-a. a výsledkem stran o tom, že zároveň Ž i v n o s t e n s k á z á l o ŷ n a a její právní zástupce žalované oznámili, že činí nárok na ni jako na ručitelku co do částky 4.696 Kč 50 h. K těmto důkazům odvolací soud právem nepřihlížel, byť i vzhledem k svému odchýlnému právnímu názoru z jiného důvodu a není tedy ani opodstatněn dovolací důvod neúplnosti řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.). Podle jasného doslovu záruční listiny ze dne 30. října 1928 byla záruka žalované nepřevoditelná. Převedel-li tedy žalobce svou pohledávku za firmou G. na Živnostenskou záložnu zároveň se zárukou, nemohl tím z této

z á r u k y vzejí žádný právní poměr mezi žalovanou a Živnostenskou záložnou, a proto upomínka této záložny nemohla založiti účinnost záruky žalované záložny ani proti Živnostenské záložně, ani proti žalobci. Uplynula tedy záruční lhůta, aniž byl žalobce své právo uplatňoval včas, a závazek žalované zanikl.

Čís. 12576.

Dal-li pronajímatel mimosoudní výpověď, jež se stala pravoplatnou a jest i exekučním titulem podle § 1 čís. 18 ex. ř., nemůže o povinnosti k vyklizení téhož nájemního předmětu v témže termínu vésti spor o vyklizení. Ustanovení § 567, čtvrtý odstavec, c. ř. s., připouštějící vyklizovací žalobu vedle výpovědi se nevztahuje na případy pravoplatně již vyřízené.

(Rozh. ze dne 4. května 1933, Rv I 720/33.)

Žalující pronajímatel dal žalovanému nájemci písemnou mimosoudní výpověď z bytu ke dni 14. ledna 1933, již vzal žalovaný písemně na vědomí a k témuž dni sám vypověděl byt. Žalobu pronajímatele proti nájemci o vyklizení bytu k 14. lednu 1933 procesní soud první stolice pro tentokráte zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a odmítl žalobu.

Důvody:

Není o tom sporu, že žalobce dal žalovanému mimosoudní písemnou výpověď, žalovaný ji vzal písemně na vědomí, a k témuž termínu sám vypověděl byt, o který jde. Byly tedy splněny všechny náležitosti § 565 odstavec třetí a čtvrtý c. ř. s. Námitka dovolání, že podpisy na dotyčných listinách měly býti notářsky ověřeny, je lichá, neboť podle § 294 c. ř. s. jest ověření vyžadováno jen při znamení ruky, nikoli při obyčejných podpisech. Ježto proti náležité a řádně prokázané mimosoudní výpovědi, která podle § 565 třetí odstavec c. ř. s. nabyla účinku výpovědi soudní, nebyly podány námitky podle § 566 c. ř. s., stala se tato výpověď pravoplatnou a tvoří též exekuční titul podle § 1 čís. 18 ex. ř. Tím bylo pravoplatně rozhodnuto, že žalovaný jest povinen vykliditi najatý byt, a nelze proto o povinnosti k vyklizení téhož bytu v témže termínu vésti spor. § 567 odstavec čtvrtý c. ř. s., který připouští podání vyklizovací žaloby vedle výpovědi, nemůže podle povahy věci býti vztahován na případy pravoplatně již vyřízené. Bylo tudíž postupovati z úřední moci podle §§ 240 třetí odstavec, § 261 pátý odstavec, § 475 třetí odstavec, § 478 první odstavec, § 513 c. ř. s. a uznati, jak se stalo.